

Arrest

nr. 148 403 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 11 januari 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

*H., L. (R.R.: ...)
nationaliteit: China /Volksrep./
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene beweert hier tal van sociale banden en vriendschappen te hebben opgebouwd, de Nederlandse taal machtig te zijn, werkbereid te zijn en legt attesten van inschrijving Nederlandse les, VDAB werkbereidheid, getuigenverklaringen en een arbeidscontract voor). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2006 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene haalt aan dat er familie van hem in België zou verblijven. Betrokkene legt echter geen bewijs van samenwoning voor, noch toont hij de verwantschap aan.”

Voornoemde beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 20 februari 2012.

1.2. Op 11 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“In uitvoering van de beslissing van Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid of zijn gemachtigde wordt aan:

<i>Naam:</i>	<i>H.</i>
<i>Voornamen:</i>	<i>L.</i>
<i>Nationaal nummer: (...)</i>	
<i>Geboortedatum en -plaats: (...)</i>	
<i>Nationaliteit:</i>	<i>China/Volksrep.</i>

het bevel gegeven om uiterlijk op 20 MAAR. 2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Indien het bevel niet opgevolgd wordt, loopt zij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

Voornoemde beslissing werd op 20 februari 2012 ter kennis gebracht aan verzoeker.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoeker omtrent de samenhang tussen de bestreden beslissingen dat de bestreden beslissingen onlosmakelijk verbonden zijn, het bevel om het grondgebied te verlaten een onderdeel is van de weigering, de bestreden beslissingen op hetzelfde moment betekend zijn en het gevolg zijn van elkaar. Er is een *collorarium*, aldus de advocaat van verzoeker.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt. Dat de samenhang zou blijken uit het feit dat de beslissingen op dezelfde dag zijn betekend, heeft geen juridische basis.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9*bis* ongegrond wordt verklaard, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de

middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), te meer nu tegen het bevel om het grondgebied te verlaten in het inleidend verzoekschrift geen middel is aangevoerd.

4. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), het gelijkheidsbeginsel en de schending van de beginselen van goed bestuur: het vertrouwensprincipe, het rechtszekerheidsprincipe, het principe van fair play/onpartijdigheid, het redelijkheidprincipe, het zorgvuldigheidsprincipe, het principe van professionalisme. Tevens voert verzoeker aan dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

“Verzoeker brengt één middel aan, dat van de schending van het artikel 62 van de verblijfswet van 15 december 1980, de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met name de artikelen 2 en 3, de schending van de beginselen van goed bestuur (het vertrouwensprincipe, het rechtszekerheidsprincipe, het principe van fair-play/onpartijdigheid, het redelijkheidprincipe, het zorgvuldigheidsprincipe, het principe van professionalisme), en het maken van een kennelijke beoordelingsfout.

1.

De aanvraag werd ingediend op 11 december 2009.

Bijgevolg is de aanvraag weldegelijk ingediend binnen de indieningstermijn en volgens de voorwaarden voorzien door de instructie van 19 juli 2009.

Daarom moeten de criteria van de instructie van 19 juli 2009 weldegelijk van toepassing zijn.

Zoals reeds hierboven uiteengezet, beantwoordt verzoeker daarenboven aan de voorwaarden gesteld in het punt 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009.

Hij vervult alle criteria.

Om deze reden is de bestreden beslissing niet geldig.

2.

Reeds een tijd geleden werd publiekelijk toegezegd door zowel de vorige bevoegde staatssecretaris als door verweerster dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

Verzoeker die duidelijk voldoet aan de criteria ten gronde voor de regularisatie, zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, voldoet bijgevolg ook aan de buitengewone omstandigheden.

Bijgevolg is de bestreden beslissing van ongegrondheid niet geldig.

In de eerste paragraaf van de « redenen » van verweerster merkt deze op dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State en dat bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

Nochtans bevestigen zowel het kabinet De Block als de directie van verweerster publiekelijk dat de criteria van de instructie nog steeds gelden.

Meer nog, zeer recent hebben zowel het kabinet De Block als de directie van verweerster publiekelijk bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet, en dit tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Verzoeker voldoet effectief aan de criteria.

Zelfs wanneer volgens het arrest van de Raad van State dd. 5 oktober 2011 verweerster en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan het artikel 9bis van de verblijfswet, hebben zij toch ten gronde een discretionaire bevoegdheid om een regularisatie toe te staan of te weigeren.

Op elk moment moeten zij kunnen hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Het kabinet De Block en de directie van verweerster hebben daadwerkelijk publiekelijk bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet.

Daarom moeten deze criteria worden toegepast op de aanvraag van verzoeker die er manifest aan voldoet.

Verzoeker diende immers tussen de door de instructie geviseerde indieningsperiode gaande van 15 september 2009 tot 15 december 2009 zijn aanvraag tot regularisatie in, en hij voldoet a priori aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

In casu gaat het ontegensprekelijk over een aanvraag tot regularisatie, ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009, dus in de periode die gevisieerd werd door de instructie, en, het is duidelijk dat aan alle voorwaarden van het punt 2.8.B. wordt voldaan.

Bijgevolg is de beslissing van verweerster niet gerechtvaardigd.

Een beperkt verblijf onder voorwaarde van het verkrijgen van een arbeidskaart B moet worden toegekend aan verzoeker.

De bestreden beslissing is niet geldig.

4.

Daarenboven is de bestreden beslissing een schoolvoorbeeld van hoe verweerster in de praktijk de criteria van de instructie toepast op een onjuiste manier én op een ongelijke manier, door op onjuiste manier de beslissing te motiveren en zonder rekening te houden met het geheel van het dossier.

Wanneer verzoeker de inhoud van de bestreden beslissing vergelijkt met de recente mededelingen gedaan door het kabinet De Block en door de directie van verweerster, weet verzoeker niet meer of hij nog geloofwaardigheid kan hechten aan deze uitspraken.

De beslissing die in casu werd genomen toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat het kabinet De Block en de directie van verweerster publiekelijk hebben medegedeeld.

Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden.

Meer nog, het feit dat een dossierbeheerder verkiest zich te verschuilen achter een vernietigde instructie als voorwendsel om niet te moeten onderzoeken of verzoeker nu al dan niet beantwoordt aan de criteria van het punt 2.8.B., en dit in tegenspraak met wat het kabinet De Block en de directie van verweerster hebben willen uitdrukken met hun meest recente mededelingen ("dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet") is een inbreuk op de rechtszekerheid.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing het vertrouwenprincipe alsmede het rechtszekerheidsprincipe.

5.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr.1 10.071, 06.09.2002, R.v. St., nr.129.466,19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004)

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

In casu baseert de beslissing zich uitsluitend op het argument dat de instructie vernietigd werd en er werd daardoor niet meer overgegaan tot een onderzoek ten gronde van de aanvraag zelf, zich beperkend door te stellen dat noch het element van de goede integratie in de Belgische maatschappij, noch het element van het lang ononderbroken verblijf in België, noch het bestaan van een arbeidscontract een motief kunnen uitmaken welke voldoende is om een regularisatie van het verblijf te rechtvaardigen.

Welnu, een normale, voorzichtige en vooruitziende autoriteit zou met het bestaan van de criteria van het punt 2.8.B. rekening hebben gehouden, waaraan verzoeker voldoet, om zodoende te besluiten dat volgens diens eigen huidige administratieve praktijk, dit naar aanleiding van de recente mededelingen van het kabinet De Block en van de directie van verweerster, dergelijke aanvraag zou moeten gegrond verklaard zijn geworden.

Integendeel, de dossierbeheerder van verweerster heeft diens beslissing uitsluitend gebaseerd op het feit dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd zonder te antwoorden op de vele andere punten van de destijds in 2009 ingediende regularisatieaanvraag.

Verweerster heeft een motiveringsfout gemaakt daar waar diens beslissing geen rekening houdt met alle elementen van het dossier en uitsluitend genomen is geworden op basis van één criterium: de vernietiging van de instructie.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een foutieve appreciatie van de feiten en is fout gemotiveerd, of, heeft een niet gegronde motivering, of, is niet gemotiveerd.

6.

Daarenboven, niet alleen het motiveringsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel zijn geschonden, maar tevens, onder andere, het principe van de

fairplay/onpartijdigheid, het redelijkheidprincipe, het zorgvuldigheidprincipe en het principe van professionalisme.

Welnu, zelfs indien de bestreden beslissing in hoofde van verweerder zou wettelijk zijn -QOUD CERTE NON - moet er zwaar getwijfeld worden of deze beslissing correct is en of ze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar informatieplicht te vervullen.

In casu is dit niet gebeurd.

Elkeen, inclusief verweerder partij, is gehouden tot de zorgvuldigheidsplicht: men dient te handelen zoals een normale, voorzichtige en vooruitziende autoriteit het zou doen, of, zoals men het kan verwachten van een administratie die zich bevindt in dezelfde omstandigheden.

Volgens de zorgvuldigheidsplicht moet de administratie diens beslissingen voorbereiden en nemen met voorzorg en zorg (RvS, 02.02.2007, n° 167.411 en RvS, 14.02.2006, n° 154 .954).

In casu, uit de dossierstukken en de motivering blijkt dat verweerder haar beslissing heeft genomen op basis van het simpele feit dat de instructie werd vernietigd, zonder rekening te houden met haar eigen huidige administratieve praktijk, zoals deze recentelijk publiekelijk werd bevestigd door het kabinet De Block en de directie van verweerder, waardoor wordt toegestaan om de instructie toe te passen op deze die aan de criteria voldoen, wat manifest het geval is bij verzoeker.

Welnu, verweerder heeft een beslissing genomen zonder deze te hebben voorbereid met zorg en om deze reden heeft verzoeker niet het recht gehad op een correcte behandeling.

Bijgevolg, verweerder heeft in diens beslissing geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Verweerder heeft haar werk niet gewetensvol gedaan door zelfs niet met de andere criteria van het punt 2.8.B. rekening te houden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd bijgevolg geschonden en de schending is ruimschoots bewezen.

Bijgevolg dient de beslissing vernietigd te worden."

4.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat toe vast te stellen dat, onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen grond tot regularisatie kunnen vormen.

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond, noch wordt een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet aangetoond.

4.2. Waar verzoeker kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.2.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De Raad wijst er in dit kader ook op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog opbouwt rond de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker betoogt dat hij zijn aanvraag heeft ingediend binnen de indieningstermijn en volgens de voorwaarden voorzien door de instructie van 19 juli 2009 zodat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 wel degelijk van toepassing zouden zijn.

De Raad dient dienaangaande op te merken dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd

vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 *“vernietigd werd door de Raad van State”* en dat bijgevolg *“de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)”*. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

De stelling van verzoeker dat het kabinet van de staatssecretaris en *“de directie van verweerster”* zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

4.2.3. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van verzoeker inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

4.2.4. Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Het betoog van verzoeker dat hij niet meer weet of hij nog geloofwaardigheid kan hechten aan de uitspraken gedaan door het kabinet De Block; dat de *in casu* genomen beslissing *“een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat het kabinet De Block en de directie van verweerster publiekelijk hebben meegedeeld”* toont; dat de beslissing dus willekeurig en lichtzinnig is genomen; dat de bescherming waarop verzoeker recht heeft, werd geschonden en dat *“een dossierbeheerder verkiest zich te verschuilen achter een vernietigde instructie als voorwendsel om niet te moeten onderzoeken of verzoeker nu al dan niet beantwoordt aan de criteria van het punt 2.8.B., en dit in tegenspraak met wat het kabinet De Block en de directie van*

verweerster hebben willen uitdrukken met hun meest recente mededelingen ("dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet")", laat het bovenstaande onverlet.

4.2.5. In de mate dat verzoeker een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, blijkt dit evenmin, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden zou hebben om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

4.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker verwijst naar de kwaliteit van de beslissing en betoogt dat opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend het noodzakelijk is dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar informatieplicht te vervullen; dat verweerder de bestreden beslissing uitsluitend heeft gebaseerd op het feit dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd zonder te antwoorden op de vele andere punten van de destijds in 2009 ingediende regularisatieaanvraag en zonder rekening te houden met de eigen huidige administratieve praktijk waardoor wordt toegestaan om de instructie toe te passen op deze die aan de criteria voldoen, wat manifest het geval zou zijn bij verzoeker; dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier; dat de beslissing werd genomen zonder deze te hebben voorbereid met zorg en om deze reden verzoeker het recht niet heeft gehad op een correcte behandeling en verweerder het werk niet gewetensvol heeft gedaan door zelfs niet met de andere criteria van het punt 2.8.B. rekening te houden.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich niet heeft beperkt tot een verwijzing naar de vernietigde instructie zoals verzoeker voorhoudt, meer bepaald wordt eveneens gemotiveerd als volgt.

"Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene beweert hier tal van sociale banden en vriendschappen te hebben opgebouwd, de Nederlandse taal machtig te zijn, werkbereid te zijn en legt attesten van inschrijving Nederlandse les, VDAB werkbereidheid, getuigenverklaringen en een arbeidscontract voor). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2006 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene haalt aan dat er familie van hem in België zou verblijven. Betrokkene legt echter geen bewijs van samenwoning voor, noch toont hij de verwantschap aan."

De discretionaire bevoegdheid om een regularisatie toe te staan of te weigeren, waarnaar verzoeker verwijst, wordt dan ook niet aangetast.

Verzoeker toont, mede gelet op het hogervermelde aangaande de vernietigde instructie, met zijn algemeen betoog niet aan dat verweerder onterecht heeft nagelaten enig door hem aangevoerd dienstig gegeven in aanmerking te nemen, noch dat niet op basis van een correcte feitenvinding tot de conclusie is gekomen, noch dat de bestreden beslissing niet degelijk werd voorbereid, noch dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht en het principe van fair play en onpartijdigheid wordt niet aannemelijk gemaakt. Het principe van professionaliteit in het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur is de Raad niet gekend. Ten andere toont verzoeker niet aan dat het zich meer verdiepen in het dossier, geleid zou hebben tot een andere besluitvorming.

4.2.7. Waar verzoeker een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt. Verzoeker brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.8. In zoverre verzoeker betoogt dat de criteria van de vernietigde instructie waarop hij zich beriep alsnog op hem hadden moeten worden toegepast en verweerder had moeten motiveren of hij al dan niet onder deze instructie valt, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat verzoeker zich immers niet kan beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen. Evenmin kan worden voorgehouden dat de criteria verkeerdelijk werden toegepast.

Waar verzoeker aangeeft dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing en meent dat de door hem aangehaalde argumenten ten onrechte niet in aanmerking werden genomen, geeft verzoeker aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. Ook een schending van de door de verzoeker aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

4.3. De Raad wijst er tot slot op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu voert verzoeker de schending aan van de beginselen van goed bestuur zonder aan te duiden welk beginsel van goed bestuur hij, naast het vertrouwensprincipe, het rechtszekerheidsprincipe, het principe van fair play/onpartijdigheid, het redelijkheidsprincipe, het zorgvuldigheidsprincipe en het principe van professionalisme, voor het overige geschonden acht. Er ontbreekt bijgevolg een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS